

چاپی در دور دست

ایتالیاکردی بادوچرخه

■ **لاستامپا:** باورش خیلی سخت است که از «وینیز» تا «تورین» را با دوچرخه رفت، با این همه مهندسان دانشگاه پلی‌تکنیک میلان از پروژه‌ای رونمایی کرده‌اند که براساس آن مسیر ۶۷۹ کیلومتری رودخانه «پو» مجهز به خط ویژه دوچرخه‌سواری می‌شود. ۱۵ درصد این خط در حال حاضر وجود دارد و از شهرهایی نظیر فررا، پاولا و والزارد خواهد شد ضمن آنکه بخشی از مسیر این خط از پارک‌های ملی ایتالیا عبور خواهد کرد. در این مسیر امکانی نظیر کلیسا و استراحتگاه وجود دارد، ضمن آنکه در هر شش کیلومتر ایستگاه‌های راه‌آه‌نی قرار گرفته‌که ج‌سان می‌دهد برای دوچرخه‌سواری که دوست دارند ایتالیا را از درون قطار ببینند. این مسیر مختص توریست‌ها نیست و می‌توان به عنوان یک راه حمل‌ونقل مناسب و واقعی روی آن حساب کرد. اگر بودجه ۰۰۰میلیون یورویی این پروژه آماده شود احتمالا تا دو سال آینده به بهره‌برداری خواهد رسید و طولانی‌ترین مسیر دوچرخه‌سواری در جنوب اروپا خواهد شد.

عربستان به دنبال دانشجویان برزیلی

■ **ورلدکراچ:** ماهانه هزار ۷۰۰ دلار هزینه کمک تحصیلی، آپارتمان مبله‌شده و امکانات پزشکی رایگان به همراه بلیت برگشت به برزیل راهکار جدید عرب‌ها برای جذب دانشجویان برزیلی است. دانشگاه علوم و تکنولوژی پادشاه «عبدالله» عربستان برای داشتن دانشجو دست به هر کاری می‌زند. مسؤولان این دانشگاه دوست دارند تا سال ۲۰۲۰ تبدیل به یکی از ۱۰ دانشگاه برتر د‌ور به حوزه تکنولوژی شوند و برای همین از هیچ‌گونه هزینه‌ای دریغ نمی‌کنند. «عبدالله بن عبدالعزیز آل‌سعود» پادشاه عربستان، در سال ۲۰۰۹ با هزینه‌ای بیش از ۲۰میلیارد دلار این دانشگاه را تأسیس کرد. هدف اصلی این مرکز آموزشی تحقیقات روی مواردی است که هم به درد کشورشان بخورد – مثل مشکل کمبود آب – و هم اینکه پروژه‌ای بین‌المللی باشند. از شرکای علمی این دانشگاه می‌توان به دانشگاه «کمبریج» و «کالیفرنیا» اشاره کرد. تا امروز ۱۵ دانشجوی برزیلی مدرک کارشناسی ارشد و دکتری خود را از دانشگاه علوم عربستان گرفته‌اند. «افائل کونهلوی لورادوی» ۳۵ساله یکی از این افراد بوده که مهندسی الکترونیک خوانده و با اینکه فرهنگ عربستان هیچ شباهتی به فرهنگ کشورش نداشته اما از دوران تحصیلی‌اش حساسی لذت برده. او قبل از اینکه به عربستان برود، ماهی هزارو ۲۰۰ دلار کمک‌هزینه آموزشی دریافت می‌کرد و برای تقویت زبان انگلیسی‌اش می‌توانست به‌راحتی دست به جیب شود. «گیدلبرمو ریبریوی» ۲۶ساله که در رشته زمین‌شناسی و مهندسی نفت مدرک گرفته، بعد از پایان دوره تحصیلی‌اش در عربستان ماندگار شده و برای بزرگ‌ترین شرکت نفتی دنیا کار می‌کند. «اینکه خیلی زود بعد از پایان درسم وارد بازار کار شوم، خیلی عجیب بود به‌خصوص آنکه شرکتی که مرا استخدام کرده برای جذب نیرو به دنبال افرادی می‌گردد که حداقل ۱۰ سال سابقه کاری داشته باشند.» این دانشگاه تا امروز به ۸۰۰ نفر از نقاط مختلف دنیا مدرک داده و درس‌هایش فقط به زبان انگلیسی تدریس می‌شود.

در ست پشت کامپیوتر بنشینید

■ **لوموند:** کامپیوتر جدید فیلیپس یک خاصیت بسیار ویژه دارد. این محصول که **Ergosensor** نام دارد می‌تواند طرز نشستن کاربرش روی صندلی را بررسی کند تا اگر طرف به‌خوبی روی صندلی ننشسته به او تذکر دهد. وضعیت قرار گرفتن کاربر کامپیوتر روی صندلی توسط یک دوربین چک می‌شود تا فرد به دلیل استفاده مداوم از کامپیوتر دچار مشکل فیزیکی نشود. تکنولوژی به کار رفته در این کامپیوتر می‌تواند وضعیت گذرن کاربر و فاصله او با مانیتور را چک کند و با تذکرهایش فرد را در بهترین حالت ممکن قرار می‌دهد. فایده دیگر این تکنولوژی در این است که اگر کاربرش برای مدت طولانی پشت دستگاه بنشیند به او پیشنهاد چند دقیقه استراحت می‌دهد، ضمن آنکه بعد از هر ساعت استفاده از کامپیوتر عکس یک لیوان نوشیدنی در کنار صفحه می‌آید تا طرف چند لحظه‌ای به خودش استراحت دهد. دوربین کامپیوتر طرز نشستن فرد پشت دستگاه را از روی وضعیت چشمش‌ان بررسی می‌کند و به همین دلیل اشخاص عینکی نمی‌توانند از این نرم‌افزار استفاده کنند.

اورست زیر پای پیزن ۷۳ ساله

■ **ام‌اس‌ان:** «تاماله واتنوبه» که در ۱۶ می ۲۰۰۲ با ۶۳ سال توانست قله «اورست» را فتح کند– و نامش را به عنوان پیرترین زنی که موفق به این کار شده ثبت کند– حالا در ۷۳ سالگی به دنبال شکستن رکورد خودش است. آن‌طوری که خبرگزاری کیودو گزارش داده در کارنامه تاماله صعود به قله «مک کینلی» – بزرگ‌ترین قله آمریکای شمالی – و سایر قله‌های بزرگ دنیا دیده می‌شود. واتالوبه شرایط جسمی خوبی دارد و منتظر است تا با خوب شدن هوای منطقه کار صعودش را شروع کند. مین بهادر شرچان از نیال پیرترین مردی است که قله اورست را فتح کرده. او در ۷۷سالگی موفق به این کار شد.

هندی‌ها با فرستادن والدین‌شان به خانه سالمندان کنار آمده‌اند

این خانه دور است

ترجمه: رامین طبرسی

لس آنجلس تایمز: پادمانات‌ان نبر روی یک صندلی پلاستیکی در ورودی خانه سالمندان نشسته و در مورد این صحبت می‌کند که سایر میهمانان این مرکز هوای او را دارند و نمی‌گذارند که بیش از حد احساس تنهایی کند. داستان زندگی او عجیب بوده. همسرش فقط چشم به اموال او داشته و به همین دلیل نبر خانمش را به نام برادرزاده‌اش می‌کند. او هم به محض ثبت‌نامش در سند خیلی راحت لطف بزرگ عمویش را فراموش می‌کند و قید او را می‌زند. تنها کسی که هرازگاهی یادی از معلم البته آن‌طور که نبر می‌گوید دختر او عاشق چشم و ابروی پدرش نیست: «و فقط برای گرفتن پول پیش من می‌آید. خدا را شکر که چنین جاهایی وجود دارد.» هندوستان که همیشه به آمار بالای خانواده‌های پرجمعیتی می‌نازد حالا راهی را در پیش گرفته که غربی‌ها مدت‌هاست مسافر آن هستند؛ داشتن جاهایی برای نگهداری از سالمندان. یکی از آثار تغییرات اجتماعی در هندوستان عوض شدن نگاه‌ها نسبت به خانواده است. هندوهای سنتی عقیده دارند همه اعضای خانواده باید دور هم زیر یک سقف باشند و نان و پنیرشان را با هم بخورند اما خانواده‌های شهری علاقه‌ای به داشتن سربر ندارند و دوست دارند خانه‌شان محیطی آرام باشد. نکته دیگری که باعث شده هندی‌ها مثل سابق فرصت نگهداری از والدین‌شان را

• • • • •

می‌آید. خدا را شکر که چنین جاهایی وجود دارد.» هندوستان که همیشه به آمار بالای خانواده‌های پرجمعیتی می‌نازد حالا راهی را در پیش گرفته که غربی‌ها مدت‌هاست مسافر آن هستند؛ داشتن جاهایی برای نگهداری از سالمندان. یکی از آثار تغییرات اجتماعی در هندوستان عوض شدن نگاه‌ها نسبت به خانواده است. هندوهای سنتی عقیده دارند همه اعضای خانواده باید دور هم زیر یک سقف باشند و نان و پنیرشان را با هم بخورند اما خانواده‌های شهری علاقه‌ای به داشتن سربر ندارند و دوست دارند خانه‌شان محیطی آرام باشد. نکته دیگری که باعث شده هندی‌ها مثل سابق فرصت نگهداری از والدین‌شان را

تمبر، طلای کاغذی

دی‌ولت: این‌روزها طلا و فلزات تنها چیزهایی نیستند که چشم سرمایه‌گذاران را برای خرج پول‌هاشان گرفته‌اند. عده‌ای از ثروتمندان چینی پولشان را در جای عجیبی سرمایه‌گذاری کرده‌اند: تمبرهای پست. جمع کردن تمبر مثل خرید طلا در چین برای مدتی طولانی ممنوع بود و حالا که این ممنوعیت‌ها برداشته شده بسیاری از سرمایه‌گذاران چینی سراغ خرید هر دو قلم رفته‌اند و علاقه ویژه‌ای به تمبر پیدا کرده‌اند.

خیلی از دلانل چینی در اروپا سراغ تمبرهای کشورشان را می‌گیرند تا با خریدن آنها و فروشش در کشورشان به پول خوبی برسند. برای آنها قیمت تمبر هر چه باشد هیچ تفاوتی ندارد؛ مثلا همین نوامبر گذشته بود که در یک حراجی در سوویس یک بسته چهار تایی تمبر چینی به قیمت ۱۱۵ هزار یورو به فروش رسید، این در حالی بود که کارشناسان قیمت این بسته را حداکثر ۲۵۰ یورو تخمین زده بودند. حالا که چینی‌ها اینقدر مشتاق جمع کردن تمبرهای کشورشان شده‌اند و برای آن حاضرند پول خوبی بدهند، کارشناسان به کلکسیونرهای اروپایی توصیه کرده‌اند که هر چه زودتر تمبرهای چینی‌شان را

بازار خاص

آنهایی که جانشان را برای تمبر می‌دهند، باید اطلاعات خوبی از معشوقه‌شان داشته باشند؛ اینکه تمبر موردنظر آیا اصلی است یا جعلی و اینکه متعلق به چه دوره تاریخی است. این نکته را هم باید در نظر گرفت که

سرمایه‌گذاری در حوزه تمبر کار بدون ریسکی نیست و نمی‌توان همیشه انتظار بالا رفتن قیمت تمبر را داشت، شاید به همین دلیل باشد که آنهایی که دستی در کار دارند، نزدیکان‌شان را از جمع کردن تمبر منع می‌کنند و می‌گویند اگر کسی علاقه‌ای به تمبر دارد باید سراغ خوبی بدهند، کارشناسان به کلکسیونرهای اروپایی تنها این مدل تمبرها ارزش سرمایه‌گذاری دارند.

دنیاگردی

آنکه ساکنان آن باید شارژ ماهانه هم پرداخت کنند. نکته دیگری که باید به آن اشاره کرد تفاوت نگاه سالمندان نسبت به چنین امکانی است. آنهایی که حداقل ۷۰ سالی از خدا عمر گرفته‌اند اصلا دوست ندارند آخر عمری سر و کارشان به خانه سالمندان بیفتد اما افراد ۶۰ساله که متوجه تغییرات اجتماعی دور و برشان شده‌اند راحت‌تر با زندگی در چنین محلی کنار می‌آیند. هندوستان که جمعیت جوان زیادی دارد هنوز نتوانسته در مورد نگهداری از بزرگسالان خودش را با فرهنگ غربی تطبیق دهد و خیلی از خانواده‌ها هنوز دوست دارند بزرگ‌تره‌هایشان را پیش خودشان نگه دارند اما در شرایطی که آمار سالمندان هندی سیر صعودی دارد – در حال حاضر ۶۰ میلیون هندی بالای ۶۰ سال وجود دارد که این رقم تا سال ۲۰۳۰ دوبرابر خواهد شد– نمی‌توان چندان به سنت‌ها پایبند بود. از طرف دیگر دولت هند بیشتر توجه خود را معطوف جامعه جوانش کرده و کمتر هوای موسیقیدانشان را دارد. در کشوری که بیش از یک میلیارد جمعیت دارد تنها دو دانشگاه پزشکی دروس مربوط به امراض پیری را ارائه می‌دهند و کمتر از ۱۵ درصد سالمندان هندی حقوق بازنشستگی می‌گیرند که آن هم اصلا مبلغ قابل توجهی

مجوز برای نگهداری از نوه

ورلدکراچ: «دیوید» کوچک عاشق این است که شب‌ها پیش پدربزرگ و مادر بزرگش بخوابد. این کودک دوساله هفت‌ه‌ای دوه، سه شب خانه پدر بزرگش می‌خوابد تا والدین او که شاغل هستند، نگران بچه‌شان نباشند. پدر دیوید می‌گوید: «از آنجایی که خانه والدینم باشند و در غیراین صورت نیاز است که نهادهای اجتماعی در جریان قرار بگیرند چرا که این موضوع باعث می‌شود بچه بیش از آنکه پیش والدینش باشد در کنار

کاملا متفاوتی انتظاران را می‌کشد چرا که در این شهر سوویس، پدر و مادرانی که فرزندان‌شان را بیش از دو روز در هفته به خانواده والدین‌شان می‌برند تا آنها مواظب بچه‌هایشان باشند باید این قضیه را به سازمان‌های اجتماعی اطلاع دهند وگرنه جریمه ۱۱ هزار فرانکی (۱۰۶۰ دلار) انتظارشان را می‌کشد. گرفتن مجوز فقط مخصوص پدر و مادران نیست و پدر بزرگ‌ها و مادر بزرگ‌ها هم باید از نهادهای مربوطه برای نگهداری از نوه‌هایشان اجازه بگیرند. پتر هاشر مسؤول اداره بچه‌های بی‌سرپرست زوریخ عقیده دارد که گذاشتن بچه پیش نزدیکانش راه خوبی برای ایجاد تعادل بین کار و خانواده است و اصلا نیازی

■ ■ ■

آشپزخانه و هال جداگانه برای هر نسل دارد. فیچالکو در مورد چنین تفکری می‌گوید: «بعضی اوقات گذراندن اوقات با یکدیگر اهمیت دارد و زمان‌هایی همه دنبال خلوت خودشان می‌گردند.»

خانه‌های متفاوت

وقتی شریک زندگی جدیدتان با بچه‌اش به خانه شما می‌آید باید انتظار شرایط مختلفی را داشت. اگر بودجه والدین محدود باشد خاهر و برادران جدید باید اتاق خواب‌هایشان را با هم شریک باشند که برای یک نوجوان اصلا اتفاق جالبی نیست و کار به جایی رسیده که آنها داخل اتاق‌شان از دیوار موقت استفاده کرده‌اند تا چشم‌شان به چشم عضو جدید خانواده نیفتد؛ مشکلی که برای خانواده‌های ثروتمند به وجود نمی‌آید و آنها می‌توانند ملکشان را توسعه دهند. در فرانسه یک شرکت طراحی داخلی برای مشتریانش خانه چوبی درست می‌کند تا آن را به خانه اصلی‌شان اضافه کنند. هر چقدر خانواده‌های معلوظ فرانسه‌وی به لحاظ مسکن خوشبخت هستند در سوویس خبری از امکانات ویژه نیست و خود خانواده‌ها باید دست به کار شوند و داخل خانه‌شان را تغییر دهند. این وسط بعضی از مشاوران املاک پیش‌دستی کرده و با آیندندگرای سراغ خانه‌هایی می‌روند که انعطاف‌پذیری بالایی داشته باشد. مثلا خانه‌های سه تا پنج‌خوابه‌ای وجود دارند که اتاق‌های استودیومندندی در کنارشان وجود دارد و همه چیزش سب‌وای سایر اتاق‌های خانه است و ورودی جداگانه دارد. ژان دلا کاسا استاد واحد معماری دانشگاه فنی سوویس به دنبال ساخت خانه‌هایی است که اتاق خواب‌هایش قابل تغییر باشند؛ مهم‌ترین نکته کم یا اضافه کردن فضاست. چون شرایط خانواده‌ها خیلی زود تغییر می‌کند و نمی‌توان به خاطر یک مدل خانواده ریسک کرد.

آن‌سوی آب

بحران مدل مو در «ایرفرانس»

■ **لوموند:** از نظر مسوولان شرکت هواپیمایی «ایرفرانس» «بویکر ترائوره» یک مشکل بزرگ داشت و آن مدل موهایش بود. بویکر که یکی از اعضای کادر پرواز ایرفرانس بوده با مدل مویی بر سر کار حاضر می‌شده که از نظر مقامات بالادستی‌اش در کنار کل‌کنسان این شرکت نبوده است. در دستورالعمل اعضای کادر پروازهای ایرفرانس به این نکته اشاره شده که مدل موهای آنها باید تا حد امکان ساده باشد و زیاد بلند نباشد. البته این قانون فقط شامل نیروهای مذکر می‌شده و زنان می‌توانستند هر جور دوست دارند مدل مویشان را درست کنند اما از آنجایی که موهای بویکر ترائوره بیش از حد فشن بوده مقامات ارشدش به او دستور دادند که موهایش را کوتاه کند او هم با اینکه دستور را قبول کرد اما تغییری در مدل مویش ایجاد نکرد تا فشارهای زیادی را تحمل کند. کار به جایی رسید که او به دلیل فشار عصبی بیش از حد، دو سالی خانه‌نشین شد. بویکر بعد از بازگشت به محل کارش برای اینکه دیگر مشکلی پیدا نشود کلاگیس

سرش گذاشت تا کسی متوجه مدل مویش نشود اما از آنجایی که بویکر به استفاده از کلاگیس عادت نداشت، خیلی زود این پوشش جدید را کنار گذاشت و تلاش‌هایش برای کنار آمدن با مسوولان ایرفرانس به نتیجه‌ای نرسید. او می‌گوید: «من نمی‌خواهم مسوولان ایرفرانس را متهم به نژادپرستی کنم اما مواضع آنها همیشه شفاف نیست.» او عقیده دارد با اینکه ایرفرانس خودش را مدعی روشنفکری می‌داند اما کارکنانش از تمام آزادی‌ها برخوردار نیستند و مجبورند خودشان را با قوانین عجیب شرکت تطبیق دهند. ترائوره که نمی‌توانست بر خوردهای ایرفرانس را تحمل کند در نهایت مجبور شد کار را به مراجع قضایی بکشد تا رای به نفع او صادر شود. نهاد صادرکننده رای مدعی بود که مدل موهای بویکر هیچ مشکلی ندارد و دیگر نیازی نیست که او کلاگیس سر کند. مسوولان ایرفرانس البته دست از لجبازی‌شان برنداشتند و به عنوانی مختلف به ترائوره گیر می‌دهند. حالا ترائوره مجبور شده از ایفرانس به دلیل تبعیض و بازی با آبرویش شکایت کند.

مخالفت با مالیات

برای صاحبان حیوانات

■ **رویترز:** ایتالیایی‌ها از شر یک بحران بزرگ خلاص شدند. داستان از این قرار است که مجلس این کشور پیشنهاد داده بود که دارندگان سگ و گربه برای نگه داشتن حیوانات محبوب‌شان مالیات دهند. توجیه نمایندگان این بود که با پرداخت چنین مالیاتی، درآمد شهرهای بحران‌زده بیشتر خواهد شد اما هنوز چند روز از مطرح شدن این پیشنهاد نگذشته بود که اعتراض‌ها نسبت به آن شروع شد. اولین معترضان مدافعان حقوق حیوانات بودند که این کار را مصادف با ول کردن حیوانات ارزبایی کردند و تا توانستند القاب مختلفی به سیاستمداران دادند. بعد از آنکه این اعتراض‌ها گسترش زیادی پیدا کرد، مجلس‌ها پیشنهادشان را پس گرفتند و جاب، اینکه هیچ‌کسی مسؤولیت این پیشنهاد را بر عهده نمی‌گیرد. دومینیکو سیلیپوتی یکی از نمایندگان مجلس ایتالیا می‌گوید: «لان تنها چیزی که برای مالیات گرفتن مانده زنان و بچه‌ها هستند.» ایتالیا هم مثل بسیاری از کشورهای اتحادیه اروپا درگیر بحران اقتصادی است و شاید به همین دلیل است که قانونگذاران این کشورها راهکارهای عجیبی برای افزایش درآمد پیشنهاد می‌دهند.

پشه اضافی ممنوع!

■ **تلگراف:** قانون جدید شهرداری «پکن» برای سرویس‌های بهداشتی عمومی پایتخت چین جنجالی شده چرا که بر طبق قانون نباید در هیچ سرویس بهداشتی بیشتر از دو مگس دیده شود. البته در قانون جدید به این نکته اشاره نشده که در صورت دیده شدن پشه سوم داخل دستشویی، چه مجازاتی در انتظار مسوول آن خواهد بود. نکته دیگری که در قانون جدید دیده شده مربوط به بهداشت سرویس بهداشتی و بوی داخل آن است. به این صورت که نباید هیچ‌گونه آشغالی در محیط دیده شده و اگر هم تکه آشغالی در آنجا دیده شد باید ظرف حداکثر نیم ساعت از روی کره زمین محو شود. بااینکه صحبت‌هایی در مورد اجباری نبودن این قانون در رسانه‌های چینی مطرح شده اما همین که تعداد پشه‌های مجاز در سرویس‌های بهداشتی عمومی ذهن مدیران شهرداری را مشغول کرده سوزه جالبی برای بعضی‌ها شده تا به دلیل این قضیه از شهرداری انتقاد و این بحث را مطرح کنند که آیا مقامات کاری جز شمردن پشه‌های داخل دستشویی ندارند.